

O floare, un câine

Camelia Oprea

Mă culcasem odată lângă o stea;
o floare, un câine era lumea mea.
Iar dacă mai încape vreun cuvânt,
câinele și floarea erau umbre -n vânt.

Floarea se varsă de la sine,
rupându-se în două
cu fruntea sa lovită de fulgerul de rouă.
Pământ se face și așchie de sânge;
atât a fost iubită,
dar n-are cine-o plânge.

Câinele zace cu ochii pironiți în poartă,
să-și vadă stăpânul...
de-ar mai veni o dată.

Se clatină dar frunza, se clatină un fir,
azi-noapte se visase stejar în cimitir.
Nu poate să vorbească,
scâncește într-un plâns subțire,
ar vrea să se pornească
la drum, spre cimitire.

Îi umblă tot amarul prin inimă și vine,
stăpânul este dus: se uită... poate vine.
Îi umblă ochii triști la floare și la poartă,
acolo îl vedea venind de fiecare dată.

Dar știe că pâinii îi este dat să fie pâine,
câinelui îi e sortit să moară câine.
Că aerul mai blând e aici, acasă. Și n-a uitat,
că poarta e deschisă, stăpânul e plecat.